

Ала какво да видятъ: обущата ги нѣмаше! Ами сега! Тукъ, тамъ, търсиха въ стаитѣ, преровиха отново килера — нѣма и нѣма!

Любенъ запремига, почна да преглъща, хж-хж, и ще се разплаче.

Слави се бѣше намръщилъ и мълчеше. Хай да му се не види: боси ли ще вървятъ? Кжде сж се дѣнали тия обуща?

По едно време той се обърна къмъ двора и викна:

— Ха! Ами що щатъ тамъ?

До колибката на кучето се мждрѣха четири обувки. Вълчо бѣше седналъ при тѣхъ и ги ближеше кротичко. Никаква масъ не бѣ останала по тѣхъ.

— Ти ли бре, разбойнико, ти ли си ги скрилъ? Изгладнѣлъ си отъ поститѣ, а, та рече да се облажишъ! Ахъ ти, крадецъ такъвъ, ще те науча азъ тебе! Нѣма да те вземемъ съ насъ! Тукъ ще останешъ!

Вълчо се сви и изгледа виновно момчетата. Тѣ се обуха бързо, Слави мѣтна раницата. Любенъ взе дветѣ палта и излѣзоха безъ да повикатъ кучето. То заскимтѣ до вратата, помисли една минута, после изведнажъ се реши и скочи презъ стобора. И тръгна съ отпусната опашка следъ двамината.

Деньтъ бѣше топълъ и тихъ. Когато почнаха да се катерятъ по стръмнината, долу се откри широкото поле съ безброй бѣли сгради.